

samtidig med, at han henvender sig til Kommunalbestyrelsen om at faae fri Befordring for Jordemoderen, tillige at sige: Jeg er ikke istand til at yde Betaling for Jordemoderen; betal det for mig. Forøvrigt kan der jo være forskellige Meninger om, hvilken Ordning der er den hensigtsmæssigste; men naar ærede Medlemmer have bestemt sig til at stille dette Ændringsforslag, saa kan jeg ikke negte, at jeg beklager, at de ikke have søgt at komme bort fra den vistnok meget uheldige Klassifikation, som efter den bestaaende Lovgivning finder Sted; den er i og for sig uheldig — hvad der allerede tidligere er fremhævet heri Thinget, og hvad jeg ikke skal komme tilbage til —, men den er navnlig uheldig, naar den skal anvendes paa andre Klasser af Landbefolkningen, ikke at tale om Kjøbstadsbefolkningen, og jeg beklager ligeledes, at de Herrer ikke have fundet sig foranledigede til at foreslaa en højere Betaling for Jordemoderens Fødselshjælp, naar Betalingen skal ydes af Fattigvæsenet, end $1\frac{1}{2}$ Kr. Jeg veed meget vel, at det er udtalt i Motiverne, og dersom jeg ikke huller feil, har vistnok ogsaa den ærede Justitsminister under Forhandlingerne sagt, at der ikke synes at være nogen Anledning til at sætte Minimumsbetalingen til Jordemødre, naar den skulde udredes af Fattigvæsenet, højere end den laveste Tægt, der var sat for private Personer; men medens jeg godt kan forstaa, at man tager Hensyn til den fattige Klasse's Vilkaar og derfor sætter Betalingen saa lavt som muligt, kan jeg ikke godt forstaa, at man har den store Omhed overfor Fattigvæsenet at sætte Betalingen saa lavt. Det er jo dog klart, at Jordemoderforretningen, som i og for sig kan være meget besværlig, bliver endnu byrdefuldere, naar den skal ydes under høist ugunstige Forhold, og under saadanne Forhold leve meget ofte de Personer, som nyde Understøttelse af Fattigvæsenet. Naar man ser hen til den Betaling, der er foreslaaet i Ændringsforslaget, og som ogsaa findes i det oprindelige Lovforslag, nemlig $1\frac{1}{2}$ Kr. — eller 4 Mk. 8 Sk. i gamle Penge — for en Forretning, der tidt kan være mange Timer, saa synes det mig, at man er gaaet for langt i sin Omhyggelighed for Fattigvæsenet. Jeg tror, som sagt, at man uden Betænkelighed kan lade Lovforslaget blive uforandret, men skulde mod min Forventning Ændringsforslaget vinde Bifald, beklager jeg kun, at man ikke stærkere har havt Opmærksomheden henvendt paa de af mig fremhævede Punkter.

Schlegel: Som Medforslagsstiller skal jeg tillade mig at anføre et Par Ord for Ændringsforslaget. Under 2den Behandling blev det gjort gjældende, at det paahvilede Staten at staffe de unge Statsborgere ind i Verden paa en behagelig Maade, hvorfor det ogsaa kunde forsvares, at man havde den Bestemmelse i Loven, at Kommunen, skulde hjælpe dem dertil, uden at denne Hjælp

skulde betragtes som Fattighjælp. Jeg vil blot tillade mig at fremhæve, at jeg ikke tror, at denne Betragtning i og for sig er heldig eller rigtig. Staten gjør ganske vist Sit til at hjælpe ved denne Leilighed, naar den sørger for, at der ansættes dygtige examinerede Jordemødre, og naar den bestemmer, at de skulde have visse aarlige Indtægter og Emolumenter; men videre forekommer det mig heller ikke, det kan forsvares, at Staten gaar. Hvis man i de enkelte Tilfælde, hvor Vedkommende manglede Børn, vilde yde Hjælp for at staffe Statsborgerne ind i Verden paa en behagelig Maade, saa kunde dette føre til Konsekventer, som kunde blive overordentlig vidtgaaende; det maatte i saa Fald, forekommer det mig, ogsaa være Statens Pligt at sørge for, at den unge Statsborger fik god Føde, gode Klæder, hyggelige Omgivelser o. s. v. Det er jo Noget, som ganske vist fra enkelte Sider kan finde Forparere, at, naar Forældrene ikke have Børn til at opdrage deres Børn paa en passende Maade, saa skal det Offentlige træde til, ligesom der jo ogsaa findes Enkelte, som have den Mening, at det Offentlige i det Hele bør give sig af med Børneopdragelsen og tage Børnene bort fra deres Forældre; men jeg tror dog ikke, at vi hertilands endnu ere komne til at have denne Anskuelse om Forholdene, og derfor vilde jeg nødig have, at man skulde begynde paa Noget, som i Birkeligheden vilde lede til et saa urigtigt Resultat. Saaledes som Lovforslaget nu er affattet, har det tillige den Ulempe, at det, som det forekommer mig, noget udvidsker den Ulyst, som heldigvis er tilstede hos Mange til at henvende sig til Kommunen for at faae Hjælp af den. Vel er det blevet gjort gjældende, at vi i dette Tilfælde ere stillede noget anderledes, idet man har den Bestemmelse, at Kommunens andre Beboere skulde yde fri Rjorsel, naar Vedkommende ikke selv har Befordring, men jeg tror dog ikke, at man bør drage for stærke Konsekventer af denne Bestemmelse. Denne Bestemmelse er en af de flere, som fandtes i vor ældre Lovgivning, hvor man ikke betragtede den Slags Udgifter som en Fattighjælp, men derimod som en Velvillie, der ydedes af den ene Beboer imod den anden; og vel er det sandt, at denne Betragtningssmaaede noget er isærd med at forsvinde, og at Sagen efterhaanden har udviklet sig til at være en Pligt — som endog ofte afløses af en Pengepligt —, men, jeg vilde dog finde, at det var meget uheldigt, om man vilde i dette Tilfælde anse det for Andet, end hvad det er, et Slags Velvillie, som ikke godtgjøres. Man maa derhos vel lægge Mærke til, at det ikke er efter Hensyn til Vedkommendes Børn, at denne Pligt ydes; den ydes til Enhversomhelst uden Hensyn til, hvor velstaaende han er, saavidt jeg veed, saasnart han ikke har Bøgn, det er det Æneste, der fordres; men som Lovforslaget nu er affattet, maa man med Hensyn til Betalingen